

מכתרים

אני יודע, כי אני הייתי נוכח באותו מעמד, לפני 23 שנים, כמלצר בארוחת-הערב הממלכתית בקינג-דייוויד.

ומעשה שהיה, כך היה: הכפפה נשמטה מידה של מרייטרו, עת ליווה אותה בנגוריון לראש השולחן. היא השתתה רגע, בציפיה, ומשהבינה שאין לה למה לצפות, היא התכופפה והרימה את הכפפה בעצמה.

אגב, זה לא הפרק היחיד בהילכות נימוסים (או חוסר-נימוסים) שאנחנו, המלצרים, היינו עדים לו באותו ערב. כשעת הארוחה נדהמנו לראות כיצד בנגוריון סוחט את הלימוזן על הרג כמו ידיו. מרייטרו, בעלת החינוך הצרפתי, לעומת זאת, השתמשה כמוזן לשם כך בסכר"ם.

יוסף מימון, ירושלים

תן פסנתר, קח ציור

על המשורר ש. שלום (העולם הזה 25.12).

לאשה המכירה אותו, לכתוב על ש. שלום, בלי להזכיר את התנהגותו המופלאה לרעייתו זה 55 שנה, אורה, זה כמו לכתוב על חיפה מכיל להזכיר את הרמל.

ש. שלום הכיר את אורה בגרמניה (היא ילידת

מתאבלת חנה מרון - לחברה ותיקה

העיר פירת, בה נולד גם, כמה שנים טובות אחריה, הנרי קסינג'ר. כשהיתה כנרת קונצרטים מצ' ליהה.

ולימים, כשהתיישבו בחיפה, ואורה איבדה את ראייתה (שכניתיים שבה אליה, חלקית), היא החליטה שכראי לה לעבור מהכינור לפסנתר. אלא שרכישת פסנתר לא היתה באותם ימים (ואני מניחה גם כיום) עניין של מה בכך למשורר עברי. מה עשה ש. שלום? עלה ברעונו רעיון מקורי. היה ברשותו ציור של מאנה כץ, הצייר שהעריץ את שירתו של ש. שלום והעניק לו ציור זה כשיל. ש. שלום הציג את הציור של מאנה כץ לבעל תנות פסנתרים חיפאי והעיסקה נעשתה - פסנתר תמורת ציור. אנה לוי, חיפה

העולם הזה לפני 25 שנה

שיח סיכות

אנשים עושים את החדשות. אבל הם גם עושים את הבדיחות. כפי שדיווח העולם הזה בגליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

נאמניו של פינחס לבון (מזכיר ההסתדרות ושרהביטחון לשעבר), במיסדרונות הוועד הפועל של ההסתדרות, נהגים לספר את הבדיחה הנאה למקורביו של שימרון פרס (סגנו של שרהביטחון דויד, בנגוריון, יריבו הגדול של לבון): שתי סיכות הולכות כרהוב. אומרת סיכה אחת לרעותה: "בואי נברח. סיכת-הביטחון עוקבת אחרינו!"

(המשך מעמוד 3)

חוץ מזה, להשכלה כללית: בלשונות האזור צ'אנג פירושו נהר ומה שמעניין הוא שלמרות שצ'אנג-מאי שוכנת רווקא לגדות נהר הרינג, היא קרויה על שם נהר המאי הארוך, שהרינג הוא רק אחד מיובליו.

כל אחד והפירסומאי שלו

על גדולי השירה כמחברי סיסמות פירסומת (העולם הזה 25.12).

עם כל הכבוד לאלתרמן, גולדברג ושלונסקי המנוחים, אני עוד זוכר את פיזמוני/סיסמות-הפירסומת שהם חיברו לפני 50 שנה. ושיסלחו לי, אבל אלה לא היו סיסמות מיידועי-מה.

לעומת זאת אני זוכר עד עצם היום הזה את הסיסמה שטבע באותן שנים אחד שלא היה משורר, אבל היה, בסופו של דבר, לאיליה-פירסומת מס' 1 של ישראל, הלא הוא אליהו טל, שחברת הפירסום שלו קיימת עד היום.

וזה הסיסמה שהוא טבע, אם זיכרוני איננו מטעה אותי, עבור שמן מגד של בית-החרושת שכן: "אפשר לרמות את בני-הארם, אך אי-אפשר לרמות את בני-המעיים!" שימרון סס, חיפה

הקאמרי" היה שם

על הלווייתה של רחל מרכוס (העולם הזה 25.12).

מה אתם רוצים להגיד? שוותיקי הקאמרי לא באו לחלוק את הכבוד האחרון להברתם לקרשי-הבימה עשרות בשנים, רחל מרכוס? אף אחד לא בא?

כך אפשר להתרשם מן התצלומים שהבאתם במדור אנשים האחרון.

רות פלינט, תל-אביב

מספר יוסי ידון כבוד אחרון -

זאת התרשמות מוטעית. ותיקי הקאמרי באו להיפרד מרחל מרכוס. מן הרגע שארונה הוצב ליד בניין התיאטרון (ראה תצלומים). השחקן יוסי ידון נשא דבריו למול ארונה וחבריו בלטו בין המת-אבלים.

בנגוריון והלימוזן

על בנגוריון כמארח של מרייטרו הופואה-בואני (העולם הזה 25.12).

זה לא יפה להשאיר את הקוראים של העולם הזה במתח. נכון שבנגוריון לא חש להרים את הכפפה שנשמטה מידה של מרייטרו הופואה-בואני. אבל מי כן הרים אותה?

קוים יוני.

במלואו, ומחוק מן ההקלטה רק פסוק אחד - זה שנגע לעולם הזה.

- "האר"ן הביא את הראיון בעמודו הראשון, ובו המילים "הייתי בפייסיות-ראפיה ברחובות, וראיתי בשבעון העולם הזה תמונה גדולה עם פיאה ובלי".
- "דבר": אין זכר לפסוק זה.
- "על המי-שמור": כנ"ל.
- "הרשות": הסכתא זיהתה את הרוצח...
- עוד כשהייתי ברחובות ראיתי את העולם הזה החדש עם תמונת של גור - עם פיאה ובלי".
- "מעריב": כמה שעות לפני שעליתי

קוראת אסתר יפה עם פיאה ובלי

לאוטובוס ראיתי את התמונת שלו על השער של עיתון. "זהו. אין זיזי".

- "רדיונות אחרונות": אין זכר לסיפור. ככה זה. כמה מעיתוני-ישראל אינם אוהבים לפרגן לזולתם.

תעלומה טלפונית

מזכירות "העולם הזה" יזכרו את היום ההוא בגלל סיבה אחרת.

בבוקר טילפן למערכת אדם שהציג את עצמו כצבי גור, וביקש לדבר עימי. המזכירה התורנית, ברוריה, לא האמינה לו, וסירבה לתת לו את המיספר הפרטי שלי. היא אמרה לו לטלפן בשעה מאוחרת יותר, כשאחה במערכת.

כ"ז בצהריים טילפן אותו האיש שנית, וביקש שוב לדבר איתי. זה היה כמה רקות אחרי שיצאתי מהמערכת. המזכירה התורנית, נאווה, נתנה לו את המיספר שלי. האיש אכן טילפן אליי הביתה, כמה רקות לפני שהגעתי לשם, ודיבר עם רחל אשתי. היא אמרה לו שאגיע בודאי בעוד כמה רקות, וביקשה אותו לטלפן שנית. הוא הניח את ה"שפופרת בחפזון, מבלי להמתין לסוף המישפט. הוא לא טילפן שוב.

האם היה זה צבי גור, או תם אדם שחמד לו לצון ברוריה המזכירה טוענת עכשיו, אחרי ששמעה את קולו של צבי גור ברדיו, שזה היה אותו הקול.

בינתיים נשארת התעלומה בעינה.

א.א.א.א.א.

גור בשער "העולם הזה" במקום המישטרה

נולד הרעיון, שבוצע על-ידי יוסי שגון; לפרסם על השער תמונה אמיתית של גור, ולצידה תמונה של גור בעל פיאה נוכרית ומישקפיים. בעצם היתה המשטרה צריכה לעשות זאת.

שער אלמוני

ההמשך יודע. כאשר נתפס גור, והערי תונאים התקבצו סביב אסתר יפה. נוסעת-האור

טובוס שזיהתה את גור והביאה לתפיסתו, היא סיפרה שבאותו היום בבוקר ראתה את שער העולם הזה אצל הפייסיות-ראפית שלה.

כשראתה את גור באוטובוס, כשכובע מסתיר את מוצו, זיהתה אותו מייד על פי השער שזכרה. יש לסיפור זה המשך משעשע. מה עושים כל-י התיקשות, כאשר עליהם לצטט דבר העשוי להעלות על נס כלי-תיקשות אחר?

הנה התוצאה: גלי צה"ל שידרו את הראיון עם האשה